

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΔΩΝ

..... ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ!.....

('Επ' εύκαιρία της άπειλουμένης μονομαχίας Σκουζέ-Αποστολίδη).

Ο γεγονός που θα σας άφηγηθούμε εδώ είναι ιστορικό και άναφύεται στο έτος 1830, κατά την εποχή δηλαδή που το έθνος των μονομαχιών ήταν ακόμα της μόδας μεταξύ των ευγενών της Γαλλίας.

Σε μια πόλη λοιπόν της Νοτίου Γαλλίας ζούσαν δύο φίλοι, ο μαρκήσιος Λινάνο και ο Λουκιανός Κλαδό. Ο πρώτος ήταν ιταλικής καταγωγής. Έξι δεκατέσσε χρόνια περιεργόταν την Εύρωπη διασκεδάζοντας, άσκοποιμένος συνεχώς στην Ξιφομαχία, με τους καλύτερους καθηγητές και κινώντας τους δεινότερους Ξιφομάχους. Τοιοστοτρόπος είχε γίνει μοναδικός στο είδος του και εθεώρετο σχεδόν άκατάβλητος.

Αλλά και ο φίλος του, ο άποιος κατόχων από μια άριστοκρατική οικογένεια της πόλεως, είχε άσκησει στην Ξιφομαχία από παιδική ηλικία και είχε άποχησει μεγάλη φήμη μεταξύ των αριστοκρατών του Ξιφομάχου.

Αντιγόης όμως η συναναστροφή του με τον έφοιστή και γλυτφό μαχητικό διάβηθε τον άγαθο χαρακτήρα του και τον έκανε να φέρεται κι αυτός προς όλους προκλητικά.

Οι δύο φίλοι, γυρνόν καθημερινώς, μονομαχούσαν με διαφόρους πολιτάς και στρατιωτικούς και πάντοτε νικούσαν. Κατ' αυτόν τρόπο είχαν γίνει ο τρομός των κατοίκων και κανένας δεν τολμούσε να τή βάλει μαζί τους.

Αλλά σιγά-σιγά άρχισε να γεννάται μεταξύ τους μια κοινή αντιπαρία. Ένας άνεκδήλωτος φθόνος, ο άποιος ένώθεσε μόνον άφορη για να ξεολιάσει.

Μια βραδιά έδίδετο στο θέατρο της πόλεως, η πρώτη παράσταση κάποιου νέου έποδράματος. Μεταξύ δέ των άλλων θεατών βρισκόντοσαν στην πλατεία κι ο Λουκιανός με τον φίλο του. Ο Λινάνο κάθονταν με τον Λουκιανό σε μια θέση κοντά στην όρχηστρα, και κατά τη διάρκεια της παραστάσεως θέλησε να δώσει άφορη για μονομαχία.

Έβγαλε λοιπόν από την τσέπη του ένα τράπουλα, έβαλε το καρτέλλο πάνω στο γυνάτι του κι άρχισε να παίζει με το φίλο του, χειρονομώντας και κρατώντας, σαν να βρισκόταν σε κανένα έλεγχη χειροποιμαχική. Γύρω τους επικρατούσε άκρα σιγή. Ο άφορη φωνάζε ένωλλε τη στιγμή αυτή ένα παθητικό τραγούδι. Τότε κάποιος από τους θεατάς που κάθονταν πίσω από τους δύο φίλους δεν κρατήθηκε και τους είπε :

— Άρξτε παιδιά! Έρίνατε άνατοφορη! Ο άποιος δεν άκούγεται καθόλου...

Τότε ο Λουκιανός γύρσε πίσω, έδωσε ένα μάτσο και το επικρατηγό του στον Ξένο και επανέλαβε το παιχνίδι του με το φίλο του.

— Ω, αυτό είναι μεγάλη άδαντοφορη! φώναξε τώρα κάποιος άλλος θεατής.

Ο Λουκιανός σηκώθηκε πάλι από τη θέση του, διεκνήθηκε προς τον θεατή αυτόν, του έδωσε ένα μάτσο, του άφησε το επικρατηγό του και Ξαναγύρσε κοντά στο φίλο του. Μάτσοε τότε τα χέρια και τίκουσε στην τσέπη του ίκανοποιημένος. Έκείνο που ζητούσε το είχε πετύχει. Έξασφάλισε δύο μονομαχίες για την επομένη...

Την άλλη μέρα ένομαχίσθηε πρώτα και με τους δύο έκείνους πολιτάς και τους σκοτούσε και τους δύο...
... Η... έπιτυχία αυτή του Λουκιανού έσοκονόλλισε τρομερά τον μαχητικό Λινάνο. Ήθελε να έπιδειξη πλέον και τη δική του τέχνη στο παθία κι την ίδια μέρα, κοντά το βράδυ, βγήκε στην πλατεία και κάθισε σε ένα παγκάκι, κρατώντας στο χέρι του ένα κομμάτι μπατονάτι.

Σε λίγο, βλέποντας να περνά από μπρός του ένας νέος λοχαγός, σηκώθηκε από τη θέση του και τον έλαρίωσε. Άφου τον έκαι-

ρήτσε με εύγένεια, άτλιωσε μπρός του το μπατονάτι όριζόντιας και του είπε :

— Μου κάνετε τη χάρη, κύριε, να το πηδήσετε ;
Ο λοχαγός τον έπεράσε για παράφορα, άνατρώσε τους άμους του άδιάφορα κι έξακολούθησε το δρόμο του. Αλλά ο μαρκήσιος τον έπιάωσε και του επανέλαβε την ξεωφρενική άτατηρη.
Ο άξιομαχικός, αντίληφθηκε πλέον ότι αυτό δεν ήταν παρά μια πρόκληση, έβησε του μπατονάτι άπ' τα χέρια του Λινάνο και το έσπασε στο γεγάλι του! Ο μαρκήσιος δεν είχε τίποτε. Έβγαλε μόνο το επικρατηγό του, του το έδωσε, πήρε το δικό του και έφυγε κανοντας μια ύπόκληση.

Την άλλη μέρα οι δύο άνδρες, συννοημένοι από τους άμους τους, συναντήθηκαν σε ένα άσος Ξένο από την πόλη. Τράβηξαν άμέσως τα Ξιγή τους κι άρχισαν να μονομαχούν με λύσσα. Ύστερα όμως από ένα λεπτό ο άτιχης λοχαγός έφταε νεκρός, με το στήθος τραυματικό πέρα-πέρα από το Ξιγός του αντίπαλου του.

Μετά την άματηρή αυτή τραγωδία, ο μαρκήσιος κάτισσε άταθέτατα ένα τοιγάρο, ένοατησε κάποιον του μπατονάτι του και το πρότεινε όριζόντιας σε έναν από τους άμους του άξιομαχικού, λέγοντάς του με τρόπο εμμένον να το πηδήσει...

Άλλ' εκείνος του έδωσε ένα μάτσο και δέχτηκε την πρότασή του να μονομαχήσει. Πήραν λοιπόν από παρτατέρα κι άρχισαν να χειπούνται. Σε λίγο και ο άτιχης αυτός αντίπαλος του μαρκήσιου έτεπε κάτω νεκρός...

Η ίδια σσηνή άκαθόρις επανέληψε μετά ταύτα και με το δεύτερο μάτσο του λοχαγού, ο άποιος βήκε επίσης την τύχη των δύο διστυχημένων συντόφων του. Τα ίδια δε θα πάθαινε κι ο ματρός του συντάγματός, ο άποιος παρεόκοντο εκεί, αν δεν είχε την πρόνοια να... πηδήσει το μπατονάτι του Λινάνο και να γλυτώσει.

Το γεγονός αυτό, διαδόθηκε άνά την πόλη, επροκάλεσε άληγη έντυπωση και διήγησε τη γενική άγανάκτηση. Πρώ της γενικής δέ κατακραυγής, ο μαρκήσιος άναγκάστηκε να κομψή κάποιον. Αλλά σε λίγο καιρό Ξαναγύαρχε ύπεροπτικότερος και θρασύτερος.

Άλλ' αυτή τη φορά τα ψέμματα είχαν τελέσει. Οι δύο φίλοι, οι άποιοι έμισόντο θανάσια, χωρίς όμως άκόμα να το φανερώσουν, έφευγε να λήσουν μια και καλή τη διαφορά τους.

Και η άφορη που γύφειαν δεν άρχισε να τους δοβή. Μια μέρα, έζει που μιλούσαν, ο μαρκήσιος έξεφράσθη άπερπός για κάποια χήρα, με την οποία ο Λουκιανός συννοήταν αίσθηματικά.

Ο Λουκιανός παρακάλεσε στην άρχη το φίλο του να σπάσει, άλλ' έπειδή ο Λινάνο έξακολούθησε να βρήξει την άγατημένη του, τον κάλεσε σε μονομαχία, η οποία έγινε φρονιά ενδομύστος δεκτή.

Οι δύο πρώην φίλοι, πήγαν άμέσως σπίτι τους, έδωσαν τον ύπρητη, κλειδωθήσαν μέσα σε μια κάμαρα, και τράβηξαν τα Ξιγή τους άποιασμένους να άγωνισθούν μέχρι θανάτου.

Η μονομαχία άρχισε λυσσοδικά, άγρία, τρομακτική. Οι αντίπαλοι χειπούντοσαν επί τρις ώλόκληρες ώρες, χωρίς κανένας να ύπερηγήσει, γιατί και οι δύο ήταν έξ ίσων έπιδειξιο στο χειρισμό του Ξιγούς.

Στο τέλος, γυμνά τραύματα, πετοσοκίμενοι, καταματωμένοι, έπεσαν άπάνω στο κρεβάτια τους, σχεδόν μσοπεθεμένοι. Αίμα άφθονο έτρέξε άπ' όλο το σώμα τους και το πρόσωπό τους είχε γίνει κατάζυμο.

Όταν μετά δύο-τρεις ώρες ο ύπρητής τους γύφισε, βρήκε την πόρτα κλειδωμένη. Ήλομάρχησε τότε ότι κάτι κακό συνέβη κι έτρεξε να φωνάξει τους γείτονες. Έβρισαν άμέσως την πόρτα και ούτως μτήριαν μέσα, βρήκαν τους δύο φίλους Ξαλοκίμενους στα κρεβάτια τους και άναίσθητους.

Οι ματρός, που τους έξήτησαν σε λίγο, άπελπίστησαν για τη ζωή τους. Άνελάθηκε όστόσο την θεραπεία τους, έλπιώντας μονάχα στο Θεό. Η είδησι αυτή εξαπολύσε όλους τους κατοίκους της πόλεως, οι άποιοι έπιστοσαν ότι είχαν άπαύλαγει πάλι από τους δύο αυτούς μαχηροβόλους.

Τρεις μήνες πέρασαν έντοματαξύ. Έξάφια, ένα βράδυ παρουσιάστηκε στη χειποπατηκή λέσχη της πόλεως ο μαρκήσιος Λινάνο. Ο θαμώνες, κατάλαβαν για την εμφάνισή του, τον περιστοίχισαν και άρχισαν να του άπενηθύνον διαφόρους ερωτήσεις.

Ο μαρκήσιος τους άπάντησε ότι τον είχαν μεταφέρει σε κάποια έξοχη όπου τον περιτομήθηκε ένας καλός χειροδόγος και κατόρθωσε να τον γλυτώσει. Άφου ίκανοποίησε την περιέργειά τους, κάθισε κι αυτός κοντά στο τραπέζι κι άρχισε να παίζει.

Ένω όμως ήταν άφοισοκίμενοι στο παιχνίδι, άνοξε άξαφνα η πόρτα και ύπρηξε μέσα ο Λουκιανός. Η εμφάνισή του επροκάλεσε νέα κατάτληξη. Ο Λουκιανός όμως άδιαφορότατος για όλη αυτή,

Σε λίγο, βλέποντας να περνά από μπρός του ένας νέος λοχαγός, σηκώθηκε από τη θέση του και τον έλαρίωσε. Άφου τον έκαι-

